

Жабка

Майк Йогансен

За Канатним заводом є така річка. Там глибоко, тобі не можна там ходити, а то втопишся. Там можна тільки плавати.

На тій річці живуть такі жаби. Зелені. Такі зелені жаби і добре вміють плавати. Узимку їх не видно, тих жаб, а літом вони сидять рядочками при березі і ловлять мух.

Як вони ловлять мух? А так. Сидить жабка і жде, поки прилетить муха. Муха прилетить і сяде й почне лазити по траві, по квіточках. А жабка сидить собі тихо, наче її нема вдома.

От, коли муха підлізе ближче, тоді жабка – стриб! і впіймала муху. З'їсть муху гарненько, нічого не залишає, і знову сидить тихо тихесенько, чи не прилетить ще якась дурна муха.

Буває й так: підповзе муха зовсім близько. Тоді й стрибати жабці не треба. У неї в роті язик дуже довгий, і наче клеєм намазаний. Викине язика, зачепить ним муху і несе до рота.

Сама жабка зелена, очі в неї великі, круглі, жовті, як дві лампочки. Так сидять жаби на березі й ловлять мух.

Ми ходили на ту річку купатися. Як ідемо ми берегом – туп туп! – жаби лякаються і стриб! стриб! – у воду. Жаби бояться людей. Пострибають у воду і довго довго плавають у воді. Коли побачать жаби, що нікого нема, тоді знов вилазять на берег і сидять на сонечку.

Гріють на сонці спину. Спинка в жаби зелена і такі чорні смужки на спинці намальовані.

Як дуже тихо підійти до берега, навшпиньках, тоді жабки не бояться. Сидять і дивляться собі на воду, гріють на сонці спинку. Якби їх по спинці погладити? Це можна.

Чим її погладити? Рукою? Рукою не вийде, жабка злякається. Подумає, що ти хочеш її впіймати. Чим же її погладити?

А от чим. При березі росте очерет. Очерет – то така трава, схожа на жито, тільки височенна дуже. Зверху на очереті бувають такі м'які китиці, такі маленькі, м'якенькі віники.

Візьмімо ножики та й виріжмо таку очеретину з м'якеньким віничком. Очеретину вирізали, тепер з тією очеретиною – нумо підходити до жабки.

Підходьмо помалу, не можна тупати й гупати ногами, а то жабка втече в воду. От підійшли так, щоб можна вже дістати жабку очеретиною.

Не треба жабку бити, а краще давай почухаймо їй спинку. Спинка жабці свербить, бо накусали погані комарі, а почухати нікому. Мама в жабки немає... Нема кому й почухати жабці спинку.

Тож тихесенько давай гладити їй спинку тим віником, що на очеретині. Та ак! Та

ак! – гладимо з голови до задка спинку.

Диви, що з жабкою робиться. Вона не тікає. Вона сидить тихо, їй подобається, що їй гладять спинку.

От, жабка витягає одну лапку – почухаймо їй ще й лапку. От витягає другу лапку – почухаймо й цю лапку. От витягає спинку, уся витяглась, аж лягає на пісок – так їй приємно, що їй гладять спинку. Витяглась й так і просить: ще, ще погладь!

Ну, досить гладити, хай уже жабка тепер купається. Тупни ногою: туп! туп! Жабка злякалася – стриб у воду й попливла. Плаває й витягає лапки – добре її погладили.